

2) Zarzut drugi dotyczący brak podstawy do wpisania skarżącego na listę sankcji

— Wskazane przez Radę podstawy wpisania skarżącego na listę sankcji nie pozwalają na ustalenie na jakiej podstawie prawnej dokładnie oparła się Rada.

— Działalność prowadzona przez skarżącego jedynie do marca 2008 r. nie może uzasadniać jej wpisu na listę sankcji w grudniu 2011 r.

— Działalność skarżącego jako prezesa zarządu Hanseatic Trade Trust & Shipping (HTTS) GmbH nie uzasadnia jej wpisania na listę sankcji w szczególności dlatego, że Sąd UE stwierdził nieważność rozporządzenia nr 961/2010 ⁽³⁾ w zakresie, w jakim dotyczyło ono HTTS.

— Sama okoliczność, że skarżący był prezesem zarządu brytyjskiej spółki, która w między czasie została rozwiązana, nie uzasadnia wniosku, że zachodziłyby jedna z podstaw wymienionych w art. 20 ust. 1 decyzji 2010/413/WPZiB ⁽⁴⁾ lub w art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowego prawa skarżącego do poszanowania własności.

— Wpisanie skarżącego na listę sankcji stanowi nieuzasadnioną ingerencję w jego podstawowe prawo własności, ponieważ skarżący nie jest w stanie pojąć w oparciu o niewystarczające uzasadnienie Rady, na jakiej podstawie został wpisany na listę sankcji względem danych osób.

— Wpisanie skarżącego na listę sankcji jest oczywiście nieodpowiednie dla realizacji celów decyzji 2010/413/WPZiB oraz rozporządzenia nr 961/2010 i stanowi do tego nieproporcjonalna ingerencję w jego prawo własności.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71)

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1)

⁽⁴⁾ 2010/413/WPZiB: Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB

**Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2012 r. —
Zjednoczone Królestwo przeciwko EBC**

(Sprawa T-45/12)

(2012/C 98/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: K. Beal, barrister, i E. Jenkinson, pełnomocnik)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności oświadczenia o standardach, opublikowanego w dniu 18 listopada 2011 r. przez Europejski Bank Centralny, w zakresie, w jakim określono w nim politykę lokalizacyjną dla systemów rozliczeniowych z udziałem kontrpartnera centralnego [central counterparty clearing systems („CCP”)]; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że EBC nie miał kompetencji w zakresie opublikowania zakwestionowanego aktu albo w ogóle, albo ewentualnie bez ogłoszenia instrumentu legislacyjnego, takiego jak rozporządzenie, przyjętego przez Radę bądź ewentualnie przez sam Europejski Bank Centralny.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że zakwestionowany akt de jure albo de facto narzuci wymóg posiadania siedziby na systemy rozliczeniowe z udziałem kontrpartnera centralnego (CCP), które będą chciały przeprowadzać operacje rozliczeniowe lub rozrachunkowe w euro, a których codzienne obroty przekraczają pewien wolumen. Zakwestionowany akt narusza art. 48, 56 i 63 TFUE, wszystkie razem lub część z nich, ze względu na to, że:

— CCP z siedzibami w państwach członkowskich spoza obszaru euro, takich jak Wielka Brytania, będą zobowiązane do przeniesienia ich ośrodków administracyjnych i kontrolnych do państw członkowskich, które są członkami Eurosystemu. Będą one także zobowiązane do ukonstytuowania się ponownie jako osoby prawne według przepisów prawa wewnętrznego innego państwa członkowskiego;

— w razie gdy wspomniane CCP nie przeniosą siedziby tak, jak jest to wymagane, nie będą mieć dostępu do rynków finansowych w państwach członkowskich Eurosystemu na takich samych zasadach jak CCP z siedzibami na tym obszarze albo w ogóle;

- wspomniane CCP z siedzibami poza obszarem euro nie będą uprawnione do udogodnień oferowanych przez EBC lub krajowe banki centralne („KBC”) Eurosystemu na takich samych zasadach lub w ogóle;
  - w rezultacie możliwość oferowania klientom w Unii przez wspomniane CCP usług rozliczeniowych lub rozrachunkowych w euro będzie ograniczona, a nawet całkowicie wykluczona.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że zakwestionowany akt narusza art. 101 lub art. 102 TFUE w związku z art. 106 TFUE i art. 13 TUE, gdyż:
- faktycznie wymaga, by wszystkie operacje rozliczeniowe dokonywane w euro i przekraczające określony poziom były prowadzone przez CCP z siedzibami w państwach członkowskich obszaru euro;
  - faktycznie poleca KBC z obszaru euro nie udostępniać rezerw waluty euro CCP z siedzibami w państwach członkowskich spoza obszaru euro, w razie gdy przekraczają one progi określone w decyzji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że wymaganie od CCP z siedzibami w państwach członkowskich spoza obszaru euro przyjęcia innej osobowości prawnej i zmiany siedziby stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową. Narusza to także ogólną zasadę równości UE, gdyż CCP z siedzibami w różnych państwach członkowskich są różnie traktowane bez obiektywnego uzasadnienia.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że sporny akt narusza wszystkie lub część z następujących przepisów: art. II, XI, XVI i XVII Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS).
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że — z zastrzeżeniem, iż nie spoczywa na nim ciężar wykazania, że brak jest uzasadnienia wynikającego z interesu publicznego dla takich ograniczeń (gdyż ciężar dowodu spoczywa na EBC, jeśli chce wykazać dopuszczalność odstępstwa) — Zjednoczone Królestwo twierdzi, że jakiegokolwiek przedstawione przez EBC uzasadnienie oparte na interesie publicznym nie spełniłoby wymogu proporcjonalności, gdyż są dostępne mniej uciążliwe sposoby zapewnienia kontroli nad instytucjami finansowymi mającymi siedziby w Unii, ale poza obszarem euro.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2012 r. — Chrysamed Vertrieb przeciwko OHIM — Chrysal International (Chrysamed)

(Sprawa T-46/12)

(2012/C 98/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Chrysamed Vertrieb GmbH (Salzburg, Austria)
(przedstawiciel: T. Schneider, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Chrysal International BV (Naarden, Niderlandy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie żądania skargi i stwierdzenie nieważności decyzji izby odwoławczej z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie R 0064/2011-1 oraz oddalenie sprzeciwu przeciwko zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM, względnie interwenienta, kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Chrysamed” dla towarów z klasy 5 (zgłoszenie nr 6 387 071)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Chrysal International BV

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: międzynarodowy słowny znak towarowy „CHRYSAL” dla towarów z klas 1, 5 i 31 (znak towarowy nr 645 337), międzynarodowy słowny znak towarowy „CHRYSAL” dla towarów z klasy 1 (znak towarowy nr 144 634) oraz międzynarodowy graficzny znak towarowy „CHRYSAL” dla towarów z klas 1, 3, 5, i 31 (znak towarowy nr 877 785)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd